

Dosarul nr. 2ra-393/19

Prima instanță: Judecătoria Strășeni, sediul Călărași (V. Criucicova)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (V. Sîrbu, V. Mihaila, A. Minciuna)

Î N C H E I E R E

13 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Tulbu Ștefan,

în cauza civilă intentată la cererea depusă de către Tulbu Ștefan, persoană interesată Serviciul Cadastral Teritorial Călărași cu privire la asigurarea dobândirii drepturilor reale asupra unui bun imobil și recunoașterea dreptului de proprietate deplină asupra bunului imobil,

împotriva deciziei din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de către Tulbu Ștefan și s-a menținut hotărârea din 06 iunie 2018 a Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași

c o n s t a t ă :

La data de 26 aprilie 2017, Tulbu Ștefan a depus cerere cu privire la asigurarea dobândirii drepturilor reale asupra unui bun imobil și recunoașterea dreptului de proprietate deplină asupra bunului imobil, persoană interesată Serviciul Cadastral Teritorial Călărași.

În motivarea cererii petiționarul a indicat că la 09 septembrie 2004, prin intermediul Departamentului de Executare a Deciziilor Judecătorești, Oficiul Călărași, a obținut certificatul de proprietate privată nr. XXXXX din 09 septembrie 2004 asupra bunului imobil – depozit PTO la toc, situat în XXXXX.

Legalitatea și temeinicia certificatului sus-nominalizat, precum și eliberarea acestuia, a fost confirmată prin hotărârile definitive și irevocabile din 01 octombrie 2002 a Tribunalului Chișinău și din 05 mai 2004 a Judecătoriei Călărași, prin care s-a constatat faptul că a dobândit dreptul la cota valorică în sumă de 467.536 de lei.

A reținut petiționarul că certificatul de proprietate privată nr. XXXXX din 09 septembrie 2004 asupra bunului imobil – depozit PTO la toc, situat în XXXXX, a fost eliberat pe numele său de către Agenția teritorială Călărași a Departamentului Privatizării și Administrării Proprietății de Stat în baza deciziei Comisiei de privatizare a bunurilor ÎA CAP „Călărășanca”, procesul-verbal nr. 2 din 15 aprilie 2004, care la moment este lichidată.

A susținut că în prezent se află în imposibilitate să-și exercite pe deplin dreptul de proprietate asupra bunului imobil nominalizat, pe care îl gestionează din 29 aprilie 2004, deoarece nu a fost înregistrat la timp în Registrul bunurilor imobile.

Necătând la faptul că în certificatul de proprietate privată nr. XXXXX din 09 septembrie 2004 este expres indicat că bunul imobil - depozit PTO la toc, situat în XXXXX, îi aparține cu drept de proprietate privată, totuși actualmente Comisia de privatizare a bunurilor ÎA CAP „Călărășanca” și-a încetat activitatea și nu are posibilitatea de a-și înregistra acest drept în modul prevăzut de legislația în vigoare.

În contextul expus, a cerut Tulbu Ștefan recunoașterea faptului că depozitul PTO la toc, situat în or. Călărăși, îi aparține cu drept de proprietate privată în baza certificatului de proprietate privată nr. XXXXX din 09 septembrie 2004 eliberat de către Agenția teritorială Călărăși a Departamentului Privatizării și Administrării Proprietății de Stat, precum și că certificatul respectiv îi acordă dreptul și posibilitatea dobândirii drepturilor reale asupra bunului imobil specificat în acesta, cu înregistrarea necondiționată a dreptului de proprietate asupra bunului menționat în Registrul bunurilor imobile.

Prin hotărârea din 06 iunie 2018 a Judecătorei Strășeni, sediul Călărăși, cererea petiționarului Tulbu Ștefan a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Tulbu Ștefan și s-a menținut hotărârea din 06 iunie 2018 a Judecătorei Strășeni, sediul Călărăși.

Ambele instanțe de judecată ierarhic inferioare și-au motivat soluțiile prin faptul că conform certificatului de proprietate privată nr. XXXXX din 09 septembrie 2004, eliberat de către Agenția teritorială Călărăși a Departamentului Privatizării și Administrării Proprietății de Stat, în baza deciziei Comisiei de privatizare a bunurilor ÎA CAP „Călărășanca”, procesul-verbal nr. 2 din 15 aprilie 2004, lui Tulbu Ștefan i-a fost transmis în proprietate privată bunul imobil - depozitul PTO la toc, situat în XXXXX.

Au stabilit instanțele de judecată că prin certificatul nr. 490 din 27 martie 2017, eliberat de către Primăria or. Călărăși, se confirmă faptul că Tulbu Ștefan achită impozitul pe bunul imobil litigios până în prezent și nu are restante la plata acestuia.

Au conchis instanțele de judecată că cerințele lui Tulbu Ștefan nu se încadrează în condițiile legale de constatare a faptului cu valoare juridică, or, dreptul petiționarului nu a fost contestat de către alte persoane.

Mai mult ca atât, petiționarul nu a prezentat careva probe justificative prin care s-ar fi confirmat faptul că Serviciul Cadastral Teritorial Călărăși i-a refuzat în înregistrarea dreptului de proprietate asupra bunului imobil - depozitul PTO la toc, situat în XXXXX.

La data de 17 decembrie 2018, Tulbu Ștefan a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 06 iunie 2018 a Judecătorei Strășeni, sediul Călărăși, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere a cererii sale.

În susținerea recursului Tulbu Ștefan a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că Curtea de Apel Chișinău a examinat superficial prezenta speță, cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

La data de 04 februarie 2019, în adresa Serviciului Cadastral Teritorial Călărăși a fost expediată copia recursului declarat de către Tulbu Ștefan, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, însă intimatul nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Tulbu Ștefan este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Reieșind din prevederile art. 389 alin. (4) din Codul de procedură civilă, decizia integrală se întocmește în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului deciziei și se publică pe pagina web a instanței judecătorești.

Instanța de recurs reține că potrivit informației de pe pagina web a Curții de Apel Chișinău: www.cac.instante.justice.md, decizia din 26 septembrie 2018 a fost publicată la 26 octombrie 2018.

Subsecvent, din materialele dosarului rezultă că copia deciziei din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa lui Tulbu Ștefan la 25 octombrie 2018 (f.d. 88), însă nu se atest date când a fost recepționat de către recurent.

Totodată, din conținutul cererii de recurs rezultă că Tulbu Ștefan a luat cunoștință de decizia recurată la 02 noiembrie 2018 prin intermediul oficiului poștal Călărași.

În această ordine de idei, se constată, că în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 17 decembrie 2018.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de către Tulbu Ștefan, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esență, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel și explicațiilor scrise ale acestuia, precum și declarațiilor date de către recurentul-apelant în cadrul ședinței instanței de apel din 26 septembrie 2018, asupra cărora Curtea de Apel Chișinău s-a pronunțat deja în modul corespunzător (f.d. 69-71, 79-80, 82-84).

Astfel, se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurentul nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului.

Mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Tulbu Ștefan nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele de judecată ierarhic inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de către Tulbu Ștefan nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Tulbu Ștefan a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Tulbu Ștefan împotriva deciziei din 26

septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Tulbu Ștefan împotriva deciziei din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă intentată la cererea depusă de către Tulbu Ștefan, persoană interesată Serviciul Cadastral Teritorial Călărași cu privire la asigurarea dobândirii drepturilor reale asupra unui bun imobil și recunoașterea dreptului de proprietate deplină asupra bunului imobil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic